

LBRIS

We know
books

Marina Dumitrescu

TU, ADICĂ EU

Prefață de Valentin Protopopescu

EDITURA VINEA
BUCUREȘTI 2019

Poezia ca ritual al vindecării,
de Valentin Protopopescu / 5

- [Străinule ce singur ești...] / 11
[Când nu adorm înseamnă...] / 12
[Răcnesc pescărușii sau râd, cu...] / 13
[Pe pat de scândură în frig...] / 14
 [M-am prăvălit...] / 15
 [Imn ascuns...] / 16
 [Și mâine de mâna...] / 17
[Aproapele meu și-a ridicat grilaj...] / 18
[Eu nu trăiesc niciodată în anotimpul care este...] / 19
 [Sub clopotul caniculei...] / 20
[V-am chemat și ați sosit, mirabili...] / 21
 [M-aș împleti-ntr-un...] / 22
[Rămân aici să rezonez, rămân în urmă...] / 23
 [Frumusețea coboară...] / 24
 [Așa ne apărem în vis...] / 25
[Erau cândva să mi se nască...] / 27
 [Azi ne-am întâlnit...] / 28
 [Nici când nici cum vei fi...] / 30
[Am mai pierdut un bun de preț...] / 31
[Hai de mâna să îmbătrânim...] / 32
 [Calea cea lungă...] / 33
 [M-am grăbit la icoană...] / 34

[Îndrăgostiți unii de alții...] / 36

[Floare de colț bolnavă în ierbar...] / 37

[Azi-noapte ziuă nu se mai făcea...] / 38

[Cu picătura am început să uit...] / 39

[Ceva în mine a hotărât: de acum încolo în orice zi...] / 40

[Sunt o poetă singură...] / 41

[La Muntele iertării...] / 42

[Am fost pentru tine...] / 43

[Corabia e zveltă, sorii...] / 44

[Sonata unduiește peste...] / 45

[Toarnă în mine, Doamne...] / 46

[Azi-noapte în vis viața...] / 47

[Nu știu...] / 49

[La Denia din săptămâna a cincea...] / 50

[Pe ce parte doarme, oare...] / 51

[O bătrână dădea să îmi sărute mâna...] / 52

[Doamne, nu mai țin minte...] / 53

[Îmi vii de minune...] / 54

[De trei zile zac în pat...] / 55

[Primesc cu bucurie lecții de viață...] / 56

[Nu merge la culcare...] / 57

[Doamne, Îți scriu de la mare...] / 58

[Noi doi...] / 59

[Caut și nu găsesc dragoste...] / 60

[Atunci...] / 61

[Din vechi spărturi...] / 62

[Am scris, cred, un *poem*...] / 63

[De ani și ani în capătul...] / 64

[Deși ne-am risipit cu toții...] / 65

[Îmbracă-te cu mine...] / 66

[Din dor de tot ce încă nu a fost...]	/ 67
[De când nu mai plec nicăieri...]	/ 68
[Pe scurt...]	/ 69
[Deși au dat mugurii jur împrejur...]	/ 71
[Mă spovedesc că niciodată...]	/ 72
[Să fie ultima oară, să fie ultimul...]	/ 73
[Amintiri cu corp greu îngrășat de plăceri...]	/ 74
[Mă uit tot mai atentă...]	/ 75
[Tu, adică eu...]	/ 76
[Dă-mi mie sarea în bucate...]	/ 77
[Lăsați-mă în zbor planat peste...]	/ 78
[Doamnemiluieste-hrană...]	/ 79
[Îmi sunt dulci până târziu ...]	/ 80
[Procesul înfloririi...]	/ 81
[Ca doi necunoscuți...]	/ 82
[Întotdeauna, la capătul puterilor mele...]	/ 83
[Spre lumină...]	/ 84
[Departate de ochii lumii...]	/ 86
[Când mulțumesc din mine sfâșii câte...]	/ 87
[Pui de Timp născut...]	/ 88
[Strânge-mi rugăciunile și vechi...]	/ 89
[Lumea fără mine...]	/ 90
[Acum ninge...]	/ 90
Notă biografică	/ 91

Străinule ce singur ești,
primește-mă la masa ta

nu te sfi, am mai mâncat
din farfuria ciobite

pari obosit lațul se strânge
nu mai e timp să te întreb

de unde vii al cui ai fost,
ajută-mă să trec pragul

la persoana a doua
să am dureri că te-am ocolit

că te-am jefuit cu gândul
că te-am ucis de atâtea ori

până acum. Spui că nici tu
nu m-ai iubit pe mine, așa o fi,

dar nu îmi amintesc.
Acum este alt ceas.

Când nu adorm înseamnă
o șansă la viață în plus

sub lupa întunericului
nu mai există depărtare,

doar vecini universali,
cândva în altă eră geologică

niște fosile vor purta
preistoria insomniilor mele

un cineva le va găsi pe care
de atâtea ori l-am presimțit,

curios, în timp ce nu dormeam.
Chipul aceluia nu îmi va fi străin

va ști să mă privească,
voi ști că m-a găsit.

Răcnesc pescărușii sau râd, cu
aripi căscate larg gata să ne înghită

de jos dintre case par fără noimă
dar chiotele de prunc schingiuit

ne spun cu siguranță ceva
din gara norilor, la despărțire,

fără mânie și fără milă,
ne spun în felul lor răspicat

iar noi nu vrem să înțelegem,
că nu pu-tem zbu-ra.

Că avem de iubit gravitația.

Pe pat de scândură în frig
scârțâind pe la colțuri

ceva se va schimba
nimeni nu știe când

dar spune visul
privirea va goni

din tablouri naturile moarte
(trimise din nou la înflorit)

auzul din șoapte
și foșnete de muritori

se va trezi la realitate
muzica sferelor

va deveni un obicei,
cu mintea ce nu putem

acoperi se va cunoaște
în schimbul răbdării,

la timpul convenit.
Nu altcândva.

M-am prăvălit
cu tot cu scara mea de cer

în iarba arsă și-n pământul crăpat
mai așteaptă, mai așteaptă

învață cuvintele de care să te ții
învață-le să te primească în casă

ca și cum ar fi vii, tu oaspetele
negrăbit vino în fața gazdelor

ascultă-le povestea, vei primi
atunci un semn, prin vine

susurând: alegerea e bună!
atunci cuvintele te vor purta

din nou treaptă cu treaptă
ai să vezi, încet dar sigur

te vor salva.

Imn ascuns
liniei din umbra liniei

inn formei din umbra
formei inn vocii din umbra

vocii inn memoriei
din umbra memoriei inn

urmei din umbra urmei
inn dincoace de toate

fără tine s-ar sălbătici
pe dinăuntru cristalele

ce chip ar mai lua ele, fără
ordinea din umbra ordinii

nu ne-am mai întâlni.

Și mâine de mână
tot împreună tot toamna

printre copacii în flăcări
vom mai pași o dată

ca la nuntă, solemn,
întipărindu-ne forma

unită printre învinșii
anotimpului căzător

prea târziu întrebările
vor lua cu asalt nonșalanța

amorului nostru față
de ritul secundelor jertfite

cu fiecare frunză arsă pe rug,
ce ne vom spune atunci,

paralizați în miez de noutate,
ar fi supralumesc să știm...

Aproapele meu și-a ridicat grilaj
vopseaua roșcată încă înțepă mirosul

pentru mileniul trei și-a dorit să ne vadă
din spatele gratiilor cât statul de om

fericit că nu pătrunde oricine
în curtea pisicilor sale, dar

în aceeași curte trandafirii s-au sfrijit
seceta ne vlăguiește laolaltă,

dincoace și dincolo de poarta lui cea nouă
frumos ferecată. Vecinule, adio!

Eu nu trăiesc niciodată în anotimpul care este
vara pentru mine este iarnă de la bun început

ghearele crengilor se străvăd prin frunzare
și fructe, stingerea omnivoră amenință

cu fiecare răsărit, eu nu trăiesc niciodată în
anotimpul care este, iarna pentru mine este

primăvară de la bun început, din ziua întâi
crivățul șfichiuie obrazul cu flori de cais, nu pot

dormi închipuind cum voi renaște. Eu
nu sunt niciodată doar acolo unde sunt

nu-mi stă în fire să mă poticnesc în anotimpul
care este.